

sættelse af skatter og afgifter, mens fratagelsen efter § 11, stk. 9, baserer sig på den situation, at virksomheden ikke rettidigt har stillet den sikkerhed, som kan kræves efter lovens § 11, stk. 1 og 2.

Fortsættes virksomheden på trods af, at registreringen er frataget eller nægtet efter bestemmelsen i § 11, stk. 9, kan virksomhedens ledelse komme til at hæfte for virksomhedens skatter og afgifter, jf. bestemmelsen i § 11, stk. 11. Denne mulighed er derimod ikke til stede, hvis virksomhedens drift fortsættes, når registreringsfratagelse sker efter bestemmelsen i § 4, stk. 3.

Det foreslås på denne baggrund, at der i lighed med bestemmelsen i § 11, stk. 11, indsættes en bestemmelse i opkrævningslovens § 4, stk. 3, hvorefter ledelsen i en virksomhed, hvis den forsættligt eller groft uagtsomt fortsætter virksomheden på trods af af-registreringen, kan komme til at hæfte personligt, ubegrænset og solidarisk for skatter og afgifter m.v., som følger af den uregistrerede virksomhed.

Yderligere foreslås det, at det varsel, i form af et rekommanderet brev, som udsendes om fratagelse af registreringen efter § 4, stk. 3 - i lighed med hvad der er gældende efter § 11, stk. 10 - skal sendes i form af et rekommanderet brev, og at det kommer til at fremgå heraf, hvad de strafmæssige og de hæftelsesmæssige konsekvenser af at fortsætte virksomheden på trods af af-registreringen er. Af det varsel, der skal udsendes i forbindelse med registreringsfratagelse efter reglerne i § 11, fremgår det allerede, hvad de strafmæssige konsekvenser er. Det foreslås, at det også kommer til at fremgå, hvad de hæftelsesmæssige konsekvenser er.

Med de foreslåede ændringer vil konsekvenserne af fratagelse af virksomhedsregistreringen, uanset om det sker efter bestemmelserne i opkrævningslovens § 11 eller lovens § 4, stk. 3, være identiske.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.7.

Til nr. 4

Reglerne i opkrævningslovens § 2, stk. 1 og 2, indeholder krav om, at virksomheden efter hver afregningsperiode, dvs. månedligt, til SKAT skal indgive en angivelse, som indeholder de oplysninger, som følger af reglerne i de enkelte skatte- og afgiftslove, efter hvilke den pågældende virksomhed er registreret. Angivelsen danner grundlag for fastsættelsen af virksomhedens tilsvarende eller tilgodehavende vedrørende den pågældende skat eller afgift.

Indgives angivelsen ikke indenfor den i loven fastsatte frist har SKAT mulighed for at foretage en skønsmæssig ansættelse af tilsvaret efter lovens § 4,

stk. 1, samt at give virksomheden/virksomhedsejeren en bøde efter lovens § 17, stk. 1, nr. 1.

Den skønsmæssige ansættelse er ofte forbundet med stor usikkerhed, og med henblik på at kunne lægge et yderligere pres på de virksomheder, som ikke indgiver deres angivelse til tiden, foreslås det, at SKAT får mulighed for at give virksomheden et påbud om at foretage angivelsen indenfor en fastsat frist. Følges påbudet ikke foreslås, at der - i lighed med de øvrige nævnte forslag om påbud og daglige bøder - kan fastsættes daglige bøder til fremtvingelse af en angivelse.

Overholdes påbuddet ikke foreslås det, jf. lovforlaget § 4, nr. 12, at told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af den pågældende virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder indtil påbuddet efterleves.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 4, samt 3.4.

Til nr. 5

Det foreslås, at også de personskatter, som stammer fra virksomhedens overskud, skal indgå ved opgørelsen af de restancegrænser, der er fastsat efter hhv. opkrævningslovens § 11, stk. 1 og 2, samt ved opgørelsen af det beløb, der skal stilles som sikkerhed, jf. § 11, stk. 5.

De i opkrævningslovens § 11, stk. 1 og 2, fastsatte restancegrænser på hhv. 25.000 kr. og 50.000 kr. er afgørende for, om der kan stilles krav om sikkerhedsstillelse overfor en virksomhed, som allerede er, eller som ønsker at blive, registreret efter en eller flere skatte- og afgiftslove.

En restance bestående af personskatter og bidrag vil ofte vedrøre en personligt drevet erhvervsmæssig virksomhed, som personen har eller har haft. Den del af virksomhedsejeren personlige skat, som kan knyttes til overskuddet fra den personligt drevne virksomhed, kan betegnes som den personlige virksomheds »egen« skat, og kan dermed sidestilles med den selskabsskat, som betales af overskuddet fra virksomheder, der drives i selskabsform.

Da selskabsskatter i kraft af bestemmelsen i selskabsskattelovens § 24, 2. pkt., opkræves efter reglerne i opkrævningsloven, og dermed indgår i beregningen af og anvendelsen af den efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 eller 2, jf. stk. 5, stillede sikkerhed, samt tæller med ved opgørelsen af det i opkrævningslovens § 11, stk. 2, nævnte beløb på 50.000 kr., findes det rimeligt, at også virksomhedsrelaterede personskatte- og bidragsrestancer bør være omfattet af § 11.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.8.